

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **J. H.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6

proti

žalovanému: **město Mělník**
náměstí Míru 1, Mělník

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žalovaný je ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku povinen rozhodnout o žalobcově žádosti ze dne 18. 12. 2023 v rozsahu, ve kterém se žalobce domáhal poskytnutí informací *prostřednictvím jakého protokolu, jakého připojení a v jakém formátu jsou transferovány fotografie z rychloměru umístěného v obci Medonosy na silnici I/9 a kdo má k uloženým fotografiím přístup.*
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 14 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové, advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci a podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhal ochrany proti nečinnosti Městské policie Mělník (dále jen „městská policie“), které podal dne 18. 12. 2023 žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), a požadoval sdělení o některých aspektech pořizování a zpracování fotografií z rychloměru umístěného v obci Medonosy na silnici I/9 (dále jen „radar“).
2. Žalobce uvedl, že některé konkrétní informace neobdržel ani nebylo nikým vydáno žádné rozhodnutí o odmítnutí jejich poskytnutí, a to ačkoliv podal městské policii dne 5. 1. 2024 stížnost podle § 16a informačního zákona. Na základě výzvy soudu ze dne 8. 4. 2024, č. j. 37 A 13/2024-9, žalobce opravil označení strany žalované z městské policie na žalovaného.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě svou pasivní legitimaci popřel. Má za to, že nečinným byl Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“), což dle něj plyne též z rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 5. 4. 2024, č. j. UOOÚ-01080/24-4 (dále jen „rozhodnutí ÚOOÚ“).
4. Žalobce v replice uvedl, že rozhodnutí ÚOOÚ se netýká informací, které mu nebyly poskytnuty.
5. Žalovaný v duplice uvedl, že na všechny otázky odpověděl.

Splnění procesních podmínek

6. V rámci zkoumání podmínek řízení soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
7. Žalovaný je pasivně legitimován. Při poskytování informací spadajících do *samostatné působnosti* jsou totiž povinnými subjekty podle informačního zákona územní samosprávné celky jako takové, a nikoliv jejich orgány, a to bez ohledu na to, který orgán obce žádost fakticky vyřizoval (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 Ans 13/2008-87, shodně Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2016). Jelikož žalobce nepožaduje informace o projednávání konkrétního přestupku, ale informace týkající se organizačních záležitostí městské policie při měření rychlosti [§ 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu)], jde o informace poskytované v rámci samostatné působnosti (viz též usnesení zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2024, č. j. 51 A 6/2024-14, bod 9).
8. Podle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je obecní policie orgánem obce, zřizovaným a zrušovaným zastupitelstvem obce v *samostatné působnosti*. Hlavním úkolem, posláním a cílem obecní policie je zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku v rozsahu § 2 zákona o obecní policii, případně podle jiných zákonů. Podle čl. 105 Ústavy lze výkon státní správy svěřit orgánům samosprávy (tedy i obecní policii) jen tehdy, stanoví-li to zákon. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), spravuje obec své záležitosti samostatně v tzv. samostatné působnosti. Do samostatné působnosti obce podle § 35 odst. 1 zákona o obcích patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy,

a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěřil zákon. Obecní policie je podle § 84 odst. 2 písm. o) zákona o obcích zřizována zastupitelstvem obce v samostatné působnosti. Od toho se odvíjí i řešení otázky, zda činnost obecní policie je vykonávána v samostatné nebo v přenesené působnosti. Podle § 7 odst. 2 zákona o obcích sice platí, že státní správu, jejíž výkon byl zákonem svěřen orgánu obce, vykonává tento orgán jako svou přenesenou působnost (§ 61 a násl.), nicméně pokud zvláštní zákon upravuje působnost obcí a nestanoví, že jde o přenesenou působnost obce, platí, že jde vždy o samostatnou působnost (§ 8 zákona o obcích). Lze proto obecně konstatovat, že činnost obecní policie vykonávaná podle zákona o obecní policii a samotná oprávnění obecní policie bez vazby na projednávání konkrétního protiprávního jednání (zejména přestupku), je převážně činností spadající do *samostatné působnosti* obce (viz Stanovisko ke kontrole výkonu přenesené působnosti obce na úseku obecní policie krajským úřadem ze dne 22. 7. 2021, Ministerstvo vnitra, dostupné z <https://www.mvcr.cz/clanek/obecni-policie-652273.aspx>).

9. V dané věci je namítána nečinnost žalovaného, který nerozhodl o celém rozsahu žádosti o informace, nikoliv nečinnost krajského úřadu. Jakkoliv tedy skutečně Úřad pro ochranu osobních údajů ve věci rozhodnutí o odvolání proti částečnému odmítnutí žalobcovi žádosti konstatoval nečinnost krajského úřadu, není to nijak relevantní pro posouzení nečinnosti žalovaného ve věci vyřízení *zbytku* žádosti.
10. V této souvislosti je vhodné poukázat též na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že potvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči *povinnému subjektu* nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. NSS shrnul:

*„Jednotlivec se tak stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) informačního zákona může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. **Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl. Řízení před soudem bude probíhat v přednostním režimu dle § 56 odst. 3 s. ř. s. Vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojit odvoláním dle § 16 informačního zákona a následně i žalobou dle § 65 s. ř. s. Soud pak může v navazujícím řízení využít § 16 odst. 4 informačního zákona a přikázat informaci poskytnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, ve věci procesního ping-pongu)“***; pozn. důraz přidán soudem.

11. Soud musel ověřit také to, zda žalobce před podáním žaloby bezvýsledně vyčerpал prostředek, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). V opačném případě by soud musel před rozhodnutím o žalobě žalobce vyzvat k uplatnění takového prostředku a vyčkat dalšího postupu správních orgánů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/2020). Jelikož žalobce bezvýsledně podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, splnil i tuto podmínku řízení.

12. Jde tedy o žalobu projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodl ve věci bez jednání dle § 51 s. ř. s., neboť s tím účastníci výslovně souhlasili.

Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal městské policii dne 18. 12. 2023 žádost podle informačního zákona, kterou požadoval sdělení:
- 1) zda radar pořizuje fotografii každého vozidla, nebo jen některých,
 - 2) co se s fotografií děje – kam je transferována,
 - 3) prostřednictvím jakého protokolu,
 - 4) prostřednictvím jakého připojení,
 - 5) v jakém formátu,
 - 6) kdo má k uloženým fotografiím přístup (alespoň o rámcové vymezení – např. všichni strážníci, všichni zaměstnanci společnosti XYZ, atd.).
14. Žalovaný (jeho městský úřad) vydal dne 4. 1. 2024 pod č. j. MUME-1269/KAN/23/KAN106, rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí o částečném odmítnutí“), kterým žádost v rozsahu otázky č. 1 částečně odmítl podle § 11b informačního zákona, neboť touto informací nedisponuje. V odůvodnění rozhodnutí o částečném odmítnutí též žalobci popsal proces zpracování pořízených fotografií. Uvedl, kdo je provozovatelem a zpracovatelem a kdo je dodavatel software. Bezdrátovým spojením jsou data přenesena na server třetích stran (společností dodávajících software), odkud je následně přenesen do systému městské policie, která provede autorizaci dat a vyhodnotí, zda je dáno podezření z přestupku a data jsou odeslána do systému odboru dopravně správních agend městského úřadu žalovaného. Jde o automatickou a bezzásahovou spolupráci s informačními systémy.
15. Dne 23. 1. 2024 žalobce podal odvolání a stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, kterou brojl jak proti rozhodnutí o částečném odmítnutí, tak proti tomu, že nebyla vyřízena jeho žádost v rozsahu otázky č. 3 až 6.
16. Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2024, č. j. 025606/2024/KUSK (dále jen „rozhodnutí o stížnosti“), krajský úřad podle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona potvrdil postup městského úřadu. V odůvodnění se zabýval jen otázkou, kdo komunikoval za městskou policii s žalobcem. K namítanému nevyřízení celého rozsahu žádosti rozhodnutí o stížnosti mlčí.
17. Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2024, č. j. 024257/2024/KUSK (dále jen „rozhodnutí o odvolání“), krajský úřad zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o částečném odmítnutí. V rozhodnutí o odvolání krajský úřad považoval popis zpracování za odpověď na dotaz, kdo má k fotografiím přístup.
18. Rozhodnutím ÚOOÚ bylo krajskému úřadu přikázáno, aby řádně vydal a oznámil žalobci rozhodnutí o odvolání. Úřad pro ochranu osobních údajů při vyřizování žalobcovy žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti krajského úřadu shledal, že krajský úřad pochybil při jejich doručování. Doručoval mu totiž prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, ač má žalobce zřízenou datovou schránku.

Posouzení žaloby

19. Dle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona platí, že povinný subjekt podanou žádost posoudí a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění.

20. Ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona stanoví, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží [blíže viz § 14 odst. 5 písm. a) *in fine* informačního zákona, § 14 odst. 5 písm. c) či § 17 odst. 5 téhož zákona].
21. Z výše provedené rekapitulace vyplývá, že žalovaný povinný subjekt žalobcovu žádost rozhodnutím odmítl v rozsahu otázky 1) a poskytl mu odpověď na otázku 2) [o tom není mezi účastníky sporu].
22. Žalovaný žalobci sice popsal téměř plně zautomatizovaný proces přenosu a zpracování fotografií mezi městskou policií, společností GEMOS CZ, spol. s r.o., Gornex s. r. o. a odborem dopravně správních agend, z čehož by sice mohlo implicitně vyplývat, že k uloženým fotografiím mají přístup jejich pracovníci, nikoliv však zda všichni, jak žalobce v žádosti požadoval. Žalovaný dále sdělil, že přenos je bezdrátový, to však neodpovídá na otázku, o jaké jde připojení (technologie, poskytovatel apod.) ani o jaký jde protokol (wi-fi, zigbee apod.) či formát (jpeg, pdf apod.).
23. Soud tedy přisvědčuje žalobci, že žalovaný odpovědi na otázky 3) až 6) neposkytl. Je možné, že existují důvody, pro které tyto informace žalobci nemohou být poskytnuty, ty však měl žalovaný případně vyjevit v rozhodnutí o odmítnutí žádosti. To se nestalo.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti je důvodná, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby v řízení o žádosti žalobce rozhodl – tj. aby buď žalobci požadované informace sdělil, anebo žádost „řádným“ rozhodnutím odmítl. K tomu mu určil lhůtu v délce 15 dnů v souladu s lhůtou stanovenou § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona, což se s ohledem na dosavadní průběh řízení jeví jako přiměřené.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci proto přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 14 342 Kč.
26. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 12 342 Kč. Náklady zastoupení tvoří odměna za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a replika) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a tři paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupkyně žalobce společnicí advokátní kanceláře, která je plátcem DPH, je součástí nákladů řízení žalobce i náhrada DPH, kterou je zástupkyně žalobce povinna odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z 10 200 Kč, tedy 2 142 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 14 342 Kč je žalovaný povinen uhradit dle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupkyně žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Nesplní-li žalovaný povinnosti ve lhůtě uložené tímto rozsudkem dobrovolně, může se žalobce domáhat nařízení exekuce či soudního výkonu rozhodnutí.

Praha 19. června 2024

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu